

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 6.
 'Ετησία 4. 'Ετησία 6.
 'Εξάμηνος 2. 'Εξάμηνος 3.

ΝΥΚΤΕΡΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
 ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διευθυντής και ιδιοκτήτης Κ. Γ. Μιχαλόπουλος.

Συνδρομή προπληρωτέα.

Δι' άγγελίας και διατριβάς ιδιαίτεροι συμφωνίαι
 προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 5 ΛΕΠΤΑ

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 28.

Γραφεία—οδός Τσαμαδού 10.

Αθήναι, Κυριακή, 9 Δεκεμβρίου 1901

ΣΠΕΥΣΑΤΕ

Τό να προλέγη τις τό συμβησόμενον, κρίνων έκ των περιστάσεων και των γεγονότων των συνοδευόντων πᾶσαν ενέργειαν, είναι εύκλον και έν παντί ζητήματι πολλούς δύναται τις να εύρη τους προφήτας, αλλά να προλέγη τις, και τάς προρρήσεις τούτας να περιβάλλη μετ' ου πολυό χρόνος διά τής πραγματικότητος και διά τής αληθείας, τούτο μόνον εις εύαριθμους περιστάσεις, δύναμεθα να είπωμεν, συμβαίνει.

Διά τούτο πολύ δικαίως χαράς και αγαλλιάσεως πληροῦται ἡδὴ ἡ καρδία μας και πάλλει ἐξ εύφροσύνης, διότι, μετά τήν επαλήθευσιν των ὅσων εἶχον προείπει περί τής καθόδου τής Ρεζάν και περί τοῦ ἀνοσιουργήματος, ὅπερ ἐμελλε να διαπράξῃ αὐτή κατὰ των ἡθῶν και κατὰ τοῦ ἐπίσημου Ἑλληνικοῦ σκηνώματος τής Τέχνης, και ἡδὴ ἀπό τής παρελθούσης Τετάρτης διά τής ἐναρξέως των Ἑλληνικῶν παραστάσεων ἀπό τής σκηνῆς τοῦ Βασιλικῦ Θεάτρου, τό αὐτό συμβαίνει. Θά εἴμεθα δὲ ἀγνώμονες, ἀν ἐλησμονοῦμεν να διαδηλώσωμεν τὰς ἀπειροῦς εὐχαριστίας μας εις τους κύριους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι διά τής ειδικότητός των και τής πολυιδμοσύνης των κατώρθωσαν τοιοῦτον δυσχερές ὄντως ἀποτέλεσμα.

Ἄλλὰ θά ἐπεθυμοῦμεν ἐξ ὅλης ψυχῆς εις τὰ ἱερά ταῦτα ζητήματα να μᾶς διέψευδεν ὁ χρόνος και μάλιστα οἱ κύριοι, οἱ ὅποιοι τῇ συνεργείᾳ τοῦ κακοῦ τοῦ Θεάτρου δαίμονος ἀνemieθισαν ἐξ ἀρχῆς εις αὐτό, ζητήσαντες διά των πτωχῶν και εύρωτισσῶν γνώσεών των να χειραγωγῆσιν τοῦτο, διδάσκοντες εις αὐτό τὰ πρῶτα βήματα.

Ὀντως ἐν εὐκρινείᾳ ἐπεθυμοῦμεν τήν διάψευσιν των προρρήσεών μας και μάρτυρες ἔστωσαν των λόγων μας ὁ Θεός τής Ἀληθείας, ὁ Θεός τής Τέχνης, ὑπὲρ ἧς και τὸν ἀγῶνα ἀγομεν τοῦτον τὸν ἱερόν.

Δυστυχῶς ὅμως εὐθὺς ὡς τὸ Βασιλικόν Θεάτρον ἤρξατο των παραστάσεών του και κατεδείχθη ἐν τῷ ἅμα ἡ γυμνότης, ἡ ὅποια τό περιέβαλεν και ἡ ἀστοργία ἡ ἐγκληματικὴ τῶν ἀδαῶν και τῶν μηδεμίαν ἐχόντων γνώσιν των περί τοῦ Θεάτρου κυριῶν, οἵτινες ἐτάχθησαν να περιφρουρήσῃσι και διευθύνωσιν αὐτό. Ἡ λεοντῆ, με τήν ὁποίαν εἶχον περιβληθῆ, ὅπως ἐξαπατήσωσιν, ἤρξατο ἀνασυρομένη πρὸς

ὄνειδος αὐτῶν, εὐθὺς ἀπό τὰ πρῶτα βήματα, ἀπό τὰς πρώτας των ἐνεργείας. Τοιοῦτον ἔπρεπε να εἶναι τό ἀποτέλεσμα, τό ὅποιον μᾶς ἐπαρουσίασεν ἡ λήξασα ἐβδομάς, να ὑπάρξῃ δηλαδή παντελῆς ἔλλειψις θεατῶν, κατὰ τὰς παραστάσεις τοῦ Βασιλικῦ Θεάτρου ἀφ' οὗ τοιαῦτα ἦσαν και αἰενέργειαι, αἱ ὅποια κατεβλήθησαν και τὰς ὁποίας παρηκολούθησαμεν ἡμεῖς μόνον με ὄλας αὐτῶν τὰς λεπτομερείας ὑποδεικνύοντες τὰ τρωτὰ αὐτῶν και προλέγοντες τό ἀτυχές ἀποτέλεσμα, πρὸ τοῦ ὁποίου δυστυχῶς ἐν προσεχεί μελλοντι θά εὐρισκόμεθα.

Και πρῶτον, ὅτε κατηρτίζετο παρὰ τοῦ κ. Βλάχου ὁ Βασιλικὸς θίασος, παρηκολούθησαμεν τήν ἐργασίαν αὐτοῦ μόνον ἡμεῖς τότε, τολμῶμεν να εἴπωμεν, ἐξ ὄλου τοῦ Τύπου, ὅπερ εἶναι και τό ἀληθές, και ἐρρίψαμεν φωνὴν διαμαρτυρίας, μὴ θεωρήσαντες ἀρκετὸν τὸν θίασον και κατὰλληλα τὰ ἀπαρτίζοντα αὐτὸν πρόσωπα, ὅπως τὸ Βασιλικόν Θεάτρον ἐπιτελέσῃ τὸν προορισμὸν του και συνεχίσῃ ἀκόπως και ἀκινδύνως τό ἔργον, οὐτινος ἐμελλε να ἀρξῆται.

Τὴν δ' ἀλήθειαν των λεγομένων δύναται ὁ βουλόμενος να κρίνῃ, ἀν ἀνατρέξῃ τὰ φύλλα τοῦ παρελθόντος και δῇ τό φύλλον τής 5 Αὐγούστου, ἐν ᾧ ὠρισμένως ἐλέγγυμεν :

«Και οἱ ἀπλοϊκώτεροι βεβαίως καταλαμβάνουν, ὅτι ὡς κατηρτίσθη ὁ θίασος διά τὰ ἐγκαίρια τοῦ Βασιλικῦ Θεάτρου, τοῦ ὁποίου ἡ ἴδρυσις τόσας ἐλπίδας εὐγεγείας ἀνεπτέρωσε και τόσα ὄνειρα πατριωτικὰ διέθρεψε, δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ να ἀποτύχῃ κατὰ κράτος εις τὸν προορισμὸν του, και οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ και τὸν ἐξουτελισμὸν τής νεοελληνικῆς καλλιτεχνίας να προκαλέσῃ. Διότι ἐκτὸς μίξ ἡ δύο ἐξαιρέσεων πάντες σχεδὸν οἱ λοιποὶ ἡθοποιοί, οἵτινες ἐκλήθησαν να ἐπιτελέσωσιν ἐν τόσον μέγα ἔργον, ἀν δὲν εἶναι ἄσημοι, εἶναι ὅμως ὁμολογουμένως μετριότητες... Μήπως εἶναι οὗτοι μόνον οἱ πάσχοντες; Και κατὰ των δραματογράφων κηρύσσεται ὁ πόλεμος, ἀφ' οὗ κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν εἶναι δυνατόν να ἐμπιστευθῆ ποτέ τήν ἐμπνευσίν του και τοὺς κόπους του εις τοὺς σφραγιαστὰς τής Τέχνης. Τὸ νεοελληνικόν θεάτρον συνεπῶς ἀντὶ να ἐδραιωθῆ κλονίζεται. Αἱ δὲ ἐθνικαὶ δυνάμεις ὑπονόμευονται».

Και δὲν εἶναι μόνον ὅτι ἦσαν ἀκατάλληλα τινὰ ἐκ των προσώπων, τὰ ὅποια ἐ-

κλήθησαν, να ἀποτελέσωσι τὸν θίασον, ἀλλὰ πρὸς τούτοις ἦσαν και ὀλίγα, μὴ δυνάμενα ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις να ἀντεπεξέλθωσιν εις τὰς ἀνάγκας και τὰς ἀπαιτήσεις ἐνός Θεάτρου, οἷον τὸ Βασιλικόν.

Τὸ σφάλμα ὅμως τοῦτο ἐπηκολούθησε μετ' οὐ πολυό ἔτερον, σοβαρώτερον τοῦτο τοῦ πρώτου και πολυό σπουδαιότερον. Ἡ ἐκλογή των ἔργων, τὰ ὅποια ὁ Βασιλικὸς θίασος θά ἐδίδασκεν, εὐθὺς ἀπό τής καταρτίσεως τοῦ Δραματολογίου του, κατεδείχθη ἀτυχεστάτη και λίαν ἐλλειπῆς.

Διὸ και τότε δὲν ὠκνήσαμεν να διαμαρτυρηθῶμεν και να ὑποδείξωμεν τὸν κίνδυνον, εις τὸν ὁποῖον διά μέσου τοιούτων σφαλμάτων, ἐφέρετο ἡ ἐπίσημος Ἑλληνικὴ Σκηνή.

Ἐγγράφομεν δηλονότι ἐν μὲν τῷ φύλλῳ τής 30 Σεπτεμβρίου : «Δὲν ἐδημοσιεύθη εἰσέτι ἐπίσημον πρόγραμμα των διδασθησομένων ἔργων ἐν τῷ Βασιλικῷ Θεάτρῳ. Καταλαμβάνουσι φαίνεται οἱ ἀρμόδιοι, ὅτι, ὡς τὸ ἐσκιαγράφησαν δὲν δύναται να ἐνθουσιάσῃ τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν και ἀφῆκαν τὴν Φήμην ἀχαλινάγῳγητον να διασπείρῃ τίτλους παντὸς εἶδους ἔργων διά να δοκιμάσωσι τὴν ἀνοχήν του. Ἄλλ' οἱ ἀληθινοὶ Ἕλληνες ἐχουσιν ἐκπεφρασμένην τὴν γνώμην των ἀφ' ἧς ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ ἱερωτάτου σκηνώματος... Εἶναι ἀρκετὰ τὰ ἔργα ὅσα ἔχει να παρουσιάσῃ ἡ νεοελληνικὴ δραματοποιία διά να γίνῃ ἡ ἀρχή. Εἶναι ἀνάγκη τάχα να περιβληθῶσι τὴν αἴγλην τοῦ Βασιλικῦ Θεάτρου τὰ ξαφρίσματα τής Γαλλικῆς βρώμας;»

Ἐν δὲ τῷ φύλλῳ τής 7 Ὀκτωβρίου περὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ἐπανελέγομεν :

«Ποῖος δὲν θά αἰσθανθῆ τὸν ἔθνικὸν ἐγωῖσμὸν του κρατυνόμενον, ὅταν παραστῆ ἐνώπιον ἐνός λαμπροῦ δημιουργήματος τής Ἑλληνικῆς Φαντασίας, ἔστω και ἀπό ἄλλης παρὰ τὴν ἀρμοδίαν σκηνῆς διδασκόμενον; και ποῖος πάλιν δὲν θά θλιβῆ κατὰκαρδα και δὲν θά ριγῆσῃ και δὲν θά ἐντραπῆ, ὅταν φέρῃ τό βῆμα εις τό παρὰ τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον μέγαρον, ἐν ᾧ ἐφαντάσθη τὰς Ἑλληνικὰς Μούσας ἐξουφαινούσας τὴν Ἑλληνικὴν Ἰδέαν πάλλευκον, ὡς τὰ μάρμαρα, δι' ὧν ἐκτίζετο τὸ Βασιλικόν Θεάτρον»...

Εὐτυχῶς ὅμως ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ και ὁ λοιπὸς καθημερινὸς Τύπος ὑπέδειξε τὸν κίνδυνον και προσεπάθησε να ἀγωνισθῆ και αὐτὸς τὸν ἱερόν ἀγῶνα τής δια-

ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΑ—ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ—ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ

Κ. Τ. ΓΙΑΒΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰδικοῦ ἱατροῦ

Ἀπὸ δεκαπενταετίας τῶν ἀνω νοσημάτων.

Ἰδιαιτέρα αἰθουσα διὰ τὰς κυρίας.

Τέλειον εἰδικὸν χειρουργεῖον.

Ἄ ε χ ε τ α ι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν Τὸ ἔσπερας 8-9.

58—ὁδὸς Ἀθηνᾶς—58

(Παραπλεύρως Ἀγίας Κυριακῆς)

σώσεως τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, ἀλλὰ πολὺ ἐνωρίς, ὡς ὁμολογεῖ αὐτὸς οὗτος, ἐβαρύνθη καὶ ἀφῆκε πλέον τοὺς ἀναμιγμένους εἰς τὰ τοῦ Θεάτρου ἀνεξελέγκτους ἡμεῖς ὅμως δὲν κατελείπομεν τὸ ἔργον μας, ἀλλὰ τοὺς παρηκολοθοῦμεν κατὰ βῆμα μέχρι τῆς χθὲς ἀκόμη καὶ ὑπεβάλλομεν αὐτοὺς ὑπὸ τὸν ἐλεγχον, ἐξ οὗ καὶ μόνου πᾶν ὑγιὲς δύναται νὰ ἐξέλθῃ καὶ ὑπεδεικνύομεν εἰς αὐτοὺς τὰ ἐπισημὰ τῶν πράξεων τῶν σημεία.

Ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ἣτις ἐβόα εἰς τὰ ὦτα αὐτῶν, ἀπέφυγον νὰ ἀναγνωρίσουν τετυφλωμένοι ὄντες ἐκ τῶν πολλῶν γνώσεών των καὶ ἐκ τῆς εἰδικότητος αὐτῶν. Τὸ μόνον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀγῶνος τούτου ἐκερδίσαμεν, εἶνε τὰ ἐγκαινία τοῦ Θεάτρου. Δὲν ἀποκρύπτομεν ὅτι εἰς ἀμφοτέρα ταῦτα τὰ ζητήματα ὑπέχει εὐθύνην καὶ ὁ κ. Βλάχος, ὅστις ὤφειλεν, ἂν ἐπεθύμει ὄντως νὰ διατηρήσῃ ἀμειώτον καὶ ἀλώβητον τὸ γόητρον αὐτοῦ, νὰ ἔπραττεν ὅ,τι ἔπραξε καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐκλήθη νὰ ἐξελέγξῃ τὸ Δραματολόγιον τῆς Ρεζάν' νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ὅτε εἶδεν ἐτέρους ἀναμιγνυομένους ἀτόπως εἰς τὰς ἐργασίας αὐτοῦ καὶ νὰ μὴ διέλθῃ διὰ τόσων ἀποτυχῶν καὶ σφαλμάτων μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐξηναγκάσθη πλέον νὰ παραιτηθῇ τρεφόμενος ἕως τότε μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ θὰ συνεπλήρου τὰ κενά, τὰ ὅποια αὐτὸς διὰ τῆς ἐνδοτικότητός του εἶχεν ἀνοίξει. Τοῦτο ἂν ἔπραττεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ οἰκεία βουλήσει σήμερον θὰ ἴστατο κατὰ μίαν βαθμίδα ὑψηλότερον.

Πλὴν τέλος μετὰ τὴν παραιτήσιν τοῦ κ. Βλάχου ἐγκατελείφθη τὸ Θεάτρον ἄνευ Διευθυντοῦ καὶ ἀφῆθη σιωπηρῶς νὰ διευθύνῃ αὐτὸ ὁ Γραμματεὺς! Τίς; ὁ Γραμματεὺς, ὁ ὁποῖος ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ μᾶλλον ἱκανοποιημένος, μᾶλλον ἀσπροπρόσωπος ἐκ πάσης ἄλλης ἐργασίας οἰασθήποτε, ποτὲ ὅμως ἐκ τῆς Διευθύνσεως Θεάτρου καὶ δὴ Βασιλικῆ! Οὐχὶ διότι δὲν κέκτηται τὴν ἀπαιτουμένην θέλησιν, διότι ταύτης πιθανὸν νὰ εἶναι κάτοχος, ἀλλὰ διότι στερεῖται γνώσεων, πείρας, σοβαρότητος καὶ δυνάμεως ἰσχυρᾶς.

Ἐργασία λοιπὸν ἐν τῷ Βασιλικῷ Θεάτρῳ ἄνευ Διευθυντοῦ, ἄνευ κεφαλῆς, ἄνευ ἰσχυρᾶς δυνάμεως καὶ μόνον ὑπὸ τὴν χλιαρὰν καὶ ἀδαῆ ἐπίβλεψιν τοῦ Γραμματέως, ὅστις οὐδὲ τὸν σεβασμόν,

οὐδὲ τὴν ἐμπιστοσύνην δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ, πῶς θὰ γείνη;

Πῶς θέλομεν ἄλλοιον νὰ εἶχομεν ἀποτέλεσμα καὶ οὐχὶ τὸ δυστυχῶς ἐπελήθον, ἀφ' οὗ ἀπ' ἀρχῆς σοβαρὰ δὲν ἐγένετο ἐνέργεια, ὥστε νὰ ἐμπνεύσῃ τὸ Βασιλικὸν Θεάτρον τὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸ κοινόν, καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν λατρείαν αὐτοῦ; Τί ἔπραξαν οἱ ἀναμιχθέντες εἰς τὰ τοῦ Θεάτρου, ὥστε καὶ ἑαυτοὺς νὰ ἱκανοποιήσουν καὶ τὸν Λαὸν νὰ μὴ φενακίσουν;

Ἦδη, ὅτε ὑπάρχει ἐτι καιρὸς σώσατε τὸ Θεάτρον ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῶν Γραμματέων καὶ τῶν ὀπισθεν αὐτῶν ἀφανῶς κρατούντων τὰ νήματα τῆς τύχης τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, ἂν θέλητε ὄντως Θεάτρον ἄξιον τοῦ προορισμοῦ του, ἄξιον τῶν ἐλπίδων τοῦ Ἔθνους ὀλοκλήρου.

Ἦδη, ὅτε ἀφῆρθε πλέον ἢ λεοντῆ καὶ κατεδείχθη ὅ,τι ἐπιμελῶς μέχρι τοῦδε ὑπὸ ταύτην ἐκρύπτετο, ἄς ἐκδιωχθῶσιν οἱ φενακισταὶ μακρὰν τοῦ Θεάτρου, μακρὰν πολὺ τούτου, καὶ ἄς τεθῶσιν ἐκεῖ οἱ ἄνδρες ἐκείνοι, οἵτινες πονοῦσι τὸ Θεάτρον καὶ δύναται νὰ ἐργασθῶσιν ὑπὲρ αὐτοῦ πράγματι, δωροῦμενοι αὐτῷ οὐχὶ ἄλλο τι, εἰμὴ μόνον τὴν εἰλικρινεστάτην αὐτῶν ἐργασίαν τὴν ἐργασίαν τὴν εἰλικρινῆ, δι' ἣς καὶ μόνης δύναται τὸ πᾶν νὰ κατορθώσῃ, ἀνυψοῦντες τὸ γόητρον, ὅπερ τὸ Βασιλικὸν Θεάτρον ἀπώλεσεν εὐθὺς ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας καὶ καθιστῶντες αὐτὸ ὄντως ἱερὸν τῆς Τέχνης σκῆνωμα καὶ Ναὸν τῆς Τέχνης τοιοῦτον, ὥστε ὁ Λαὸς, τὸ Ἔθνος ὀλοκλήρον, σύσσωμον νὰ τὸν περιβάλλῃ μετὰ τὴν ἐμπιστοσύνην του, μετὰ τὴν ἀγάπην του.

Ἀλκιβιάδης

ΑΓΡΙΟΠΑΠΠΙΑ

Ἡ «Νέα Σκηνή» μετὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν τῆς «Ἀλκήστιδος» ἐδίδαξε κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην τὴν «Ἀγριοπαππίαν», ἔργον δραματικὸν τοῦ Νορβηγικοῦ συγγραφέως Ἐρρίκου Ἴψεν εἰς πράξεις πέντε, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ Σ. Μαρκέλλου

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου τούτου ἔχει ὡς ἑξῆς.

Ὁ Βέρλε μεγαλέμπορος καὶ ἰδιοκτῆτης μεταλλείων καὶ ὁ Γέρω-Ἐκδαλ ἦσαν συνεταιροὶ βιομηχανικοῦ οἴκου. Καταδιωθέντες ἐπὶ χρεωκοπία ἀμφοτέροι κατόρθωσεν ὁ Βέρλε, ὅστις ἦτο ἄνθρωπος αἰσχρὸς, ὑποῦλος καὶ μέχρις ὁστέων διεφθαρμένος καὶ ἀνήθικος νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς κατηγορίας ταύτης αὐτὸς μὲν ἄθως, ἔνοχος δὲ ὁ συνεταιρὸς του Ἐκδαλ, ὅστις συνεπέα τῆς καταδίκης ταύτης ἠεμίασθη καὶ κατεστράφη. Ἄλλ' ὁ Βέρλε γενόμενος κύριος τοῦ κλοπιμαίου χρήματος ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ παρέχῃ τῷ δυστυχεῖ Ἐκδαλ πενιχρὸν ἐτήσιον ἐπίδομα, ὡς ἀμοιβὴν δέσιν τῆς ἀντιγραφικῆς ἐργασίας, ἣν παρεῖχεν οὗτος εἰς τὸν κ. Βέρλε, τοῦ ὁποῦ ἡ προστασία πρὸς τὴν οἰκογένειαν Ἐκδαλ δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο χορηγίημα, ἀλλὰ πρὸς τούτῳ ἐβοήθησε καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Ἐκδαλ ὀνόματι

Γιάλμαρ, νὰ ἀνοίξῃ ἐν μικρὸν φωτογραφεῖον, ἀφοῦ πρότερον τὸν ἐνύμφευσεν μετὰ τὴν οἰκονόμον του Γκίαν, τὴν ὅποιαν πρότερον καὶ ζωσῆς τῆς συζύγου του εἶχεν παλλακίδα ὁ Βέρλε τὸσοῦτον δὲ ὁ Γέρω-Βέρλε ἦτο αἰσχρὸς, ὥστε ἕνεκα τῶν ἀπιστιῶν του τῶν ἀπείρων ἔφερε τὴν σύζυγον του εἰς τὸν τάφον. Ἐκ τοῦ γάμου τούτου ὁ Βέρλε εἶχεν υἱόν, τὸν Γρηγόριον, ὅστις ἔμενε εἰς τὰ ἀνθρακωρυχεῖα μισθοδοτούμενος ὡς ὑπάλληλος τοῦ πατρὸς του. Ἀποφασίσας ὁ Γέρω-Βέρλε νὰ νυμφεῖ τὴν οἰκονόμον κυρίαν Σέρβου καὶ θέλων νὰ προσδώσῃ εἰς τὸν οἶκόν του χαρακτῆρα σεβαστῆς οἰκογενείας ἐκάλεσε παρ' ἑαυτῷ τὸν υἱὸν του ἐκ τῶν ἀνθρακωρυχειῶν. Ἄλλ' οὗτος σεβόμενος τὴν μνήμην τῆς μητρός του, τὴν ὅποιαν θεωρεῖ θῦμα τῶν κακοηθειῶν τοῦ πατρὸς του καὶ κατεχόμενος, ὡς λέγει ὁ ἱατρὸς Ρέλλιγκ, ἀπὸ μονομανίας καὶ πυρετὸν τιμιότητος, ἔχει τὴν ἰδέαν, ὅτι ἐν τῷ βίῳ ἢ εὐτυχίᾳ ἐπιπαγχάνεται διὰ τῆς ἀληθείας μόνον καὶ οὐχὶ, ὡς φρονεῖ ὁ ἱατρὸς Ρέλλιγκ διὰ τῆς πλάνης περὶ τὴν ζωὴν. Ἀντιτίθειται λοιπὸν εἰς τὰς πράξεις τοῦ πατρὸς ἴτου καὶ εἰς τὰς προσφορὰς αὐτοῦ θέλων μόνον νὰ πραγματώσῃ τὸ ὄνειρον, τὸ ὅποιον συνέλαβε νὰ ἐξαγάγῃ δηλ. τὸν παιδικὸν του φίλον Γιάλμαρ ἐκ τῆς πλάνης ἢ ὅποια τὸν περιβάλλει συνεπέα τοῦ γάμου του μετὰ τῆς παλλακίδος τοῦ πατρὸς του Γκίαν, τὴν ὅποιαν ὁ Γιάλμαρ λατρεύει μετὰ τῆς 14ετοῦς θυγατρὸς του Ἐδβίγης.

Ἐξ οἴκου πρὸς τὸν φίλον του καὶ φρονῶν ὅτι ὁ βίος του θὰ ἦτο εὐτυχέστερος καὶ εὐδαμονέστερος, ἂν ὁ Γιάλμαρ ἐγνώριζε τὸ ἀτιμωτικὸν παρελθὸν τῆς συζύγου του Γκίαν, καθιστᾶ τὰ πάντα γνωστὰ εἰς αὐτὸν καὶ οὕτω χάρις εἰς τὴν ὑψηλόφρονα παραφροσύνην τοῦ νεαροῦ Βέρλε, δηλητηριάζεται ὁ τέως ἥρεμος βίος τοῦ ἀνδρογύνου Ἐκδαλ. Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλ' ἀποκαλύπτεται πρὸς τούτοις ὅτι καὶ ἡ χαριτωμένη Ἐδβίγη, ἡ τρυφερὰ καὶ γλυκεῖα του κόρη τὴν ὅποιαν περιπαθῶς ἠγάπα καὶ ἐλάτρευε, ἦτο κόρη τοῦ Βέρλε καὶ οὐχὶ ἰδία, διὸ καὶ δὲν θέλει πλέον νὰ τὴν ἴδῃ ἐμπροσθέν του, ἀλλὰ τὴν ἀποδιώκει ὅπου καὶ ἂν τὴν συναντήσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ. Τὸ δυστυχῆς τοῦτο πλάσμα μανθάνον τὴν ἀθέμιτόν του γέννησιν καὶ θέλων νὰ ἐξιλέωσῃ τὸν πατέρα της ἀποφασίζει, τῇ ὑποδείξει τοῦ νεαροῦ Βέρλε, νὰ φονεύσῃ τὴν ἀγαπημένην τὴν ἀγριοπαππίαν, τὴν ὅποιαν πάλιν ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν Βέρλε εἶχε λάβει ὁ πάππος της Γέρω-Ἐκδαλ. Λαμβάνει λοιπὸν τὸ πιστόλιον καὶ ἐξέρχεται εἰς τὸν ὄρνιθον καὶ φονεύει τὴν ἀγριοπαππίαν. Ἄλλ' ὡς φαίνεται δὲν ἐθεώρησε τοῦτο ἀρκετὸν, ἀλλὰ στρέφει καὶ καθ' ἑαυτῆς τὸ ὄπλον καὶ αὐτοκτονεῖ.

Τὸ ἔργον τοῦτο διακρίνει καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς πράξεις τὸ πνεῦμα τοῦ Ἴψεν. Ἡ γλώσσα τῆς μεταφράσεως εἶνε καλὴ, κατὰ πόσον ὅμως ἀπεδῆθη τὸ πνεῦμα τοῦ συγγραφέως εἰς αὐτὸ δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπωμέν τι, διότι πρέπει νὰ ἔγωμεν πρὸ ἡμῶν τὸ κείμενον.

Φάων

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

«Βασιλικὸν Θεάτρον»

— Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ὁ Ἑλληνικὸς Β. Θίασος ἔκαμε τὴν δευτέραν παράστασίν του μετὰ τὴν «Ὀδὸν τοῦ μαρτυρίου» τοῦ F. Philippi, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀγγ. Βλάχου.

— Κατὰ τὸ κυκλοφορήσαν πρόγραμμα εἰς τὸ δρᾶμα τοῦτο ἔλαβον μέρος οἱ ἐξῆς ἡθοποιοὶ: Ἐρρίκος Πραιτώριος—Περὶδης, Ἰωάννα Βεττεκινδ, ἀδελφὴ του—Ἀργυροπούλου, Εὐγένιος Δικηγόρος—Φύρστ, Ἀλφρέδος, ὑπουργικὸς γραμματεὺς καὶ Παῦλος, υἱὸς της—Νίκας—Τασόγλου, Ἑλλη, σύζυγος τοῦ Ἀλφρέδου—Δράκου, Ἐρνέστος Βέλτερ—Ταβουλάρης, Δωροθέα, θυγάτηρ του—Στεφάνου, Φράντς καὶ Ἐλένη, ὑπηρέται τῆς κ. Βεττεκινδ—Ἀργυρο-

ΠΙΛΟΠΟΛΕΙΟΝ ΙΩ. ΔΙΑΣΤΟΥ ΚΑΙ ΣΤΑ

